

Kasie West

♥ LÁSKA ^{nie} je LOTÉRIA ♥

♥ LÁSKA nie je LOTÉRIA ♥

ĎALŠIE KNIHY
OD KASIE WEST:

Frajer na záskok
Zabuchnutá v knižnici
P. S. Mám ťa rada

Kasie West

♥ LÁSKA ^{nie} je LOTÉRIA ♥

slovar

VŠETKÝM NEŠŤASTNÝM.
NECH SVOJE ŠŤASTIE ČO NAJSKÔR NÁJDU!

LÁSKA NIE JE LOTÉRIA
Copyright © 2017 by Kasie West
Translation © Jana Vlašičová 2018
Slovak Edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2018

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu Kasie West: *Lucky in Love*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve HarperTeen v New Yorku v roku 2017, preložila Jana Vlašičová.

Zodpovedná redaktorka Dáša Jajcayová

Editorka Katarína Škorupová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava
v roku 2018.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač PATRIA I., spol. s r. o., Prievidza

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporúčaním pre konečných predajcov.

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
ISBN 978-80-556-3382-4
www.slovalt.sk

1. KAPITOLA

vojlitrovka limonády a veľké balenie Reeses. Trojhodinové štúdium, ktoré ma večer čakalo, som zvládala aj vďaka týmto pohonným látkam. Tento recept však nefunguje na každého, a tak som si pritisla fľašu na prsia a hľadala ďalej. Blaire má rada kyslé veci, preto som vzala balíček kyslých gumených cukríkov. Elise neznáša sladkosti (stále nechápem prečo), takže som kúpila aj slané praclíky a s náručou plnou jedla som sa postavila do radu.

Decko predou mnou diskutovalo s mamou. Chcelo si totiž dopriať na raňajky čokoládovú tyčinku a nie banán, čo držala v ruke mama. Bolo jasné, že sa tu chvíľu zdržím. Pozrela som sa na mobil. O desať minút pol ôsmej ráno. So záchvatom detského vzdoru som vo svojom rozvrhu nerátala, ale ešte stále stíham prísť do školy načas.

Posunula som si okuliare na nose. Keby som aspoň so sebou mala nejaké kartičky s opakovaním látky, ktorú sme preberali. No nezostávalo mi nič iné, iba si prezerať veci okolo. Cedulka pri pokladni oznamovala, že v lotérii mož-

no vyhrať jackpot vo výške tridsať miliónov dolárov. Veľa problémov by som dokázala vyriešiť aj za tridsatinu tej sumy. Zrejme by mi to stačilo na vyriešenie všetkých životných problémov: vyplatenie hypotéky, ktorú si naši vzali na dom, vyplatenie pôžičky na štúdium, čo si vzal brat, poplatky za štúdium na škole, kam som sa chystala.

„Budeš platiť?“ spýtala sa ma pokladníčka.

„Aha,“ poobzerala som sa okolo seba. Žena s dieťaťom bola preč. Čo si nakoniec chlapec kúpil? Sladkosť alebo banán?

Pristúpila som k pokladni a vyložila nákup.

„Nie je trochu priskoro na toľko cukru?“ spýtala sa ma pokladníčka. Na menovke mala *Maxine*. Sedela na vysokej stoličke za kasou. Nikdy predtým som ju tu nevidela a to som tu minimálne raz za týždeň. Asi je nová.

„Je,“ odvetila som. Nechcelo sa mi vysvetľovať svoje zvyky človeku, ktorého nepoznám.

Našpúlila pery a opýtala sa ma: „Nechceš si kúpiť lós?“

„Prosím?“

„Všimla som si, ako si sa pozerala na tú reklamu. Tridsať miliónov je dosť peňazí.“

Znova som sa pozrela na ceduľu a snažila sa nezasmiať. „Kupovanie lósov je vyhadzovanie peňazí a navyše ani nemám osemnásť.“ O dvadsaťštyri hodín ich už mať budem, ale to *Maxine* nevie.

„Vyhadzovanie peňazí? To povedz ľuďom, ktorí lotériu vyhrali.“

„Viete, aká veľká je pravdepodobnosť, že niečo vyhráte?“ spýtala som sa jej. „Takmer jedna ku sto miliónom. *Miliónom*.“

Maxine sa tvárila, akoby sa jej taká pravdepodobnosť nezdala ako niečo nedosiahnuteľné. Sústredene ma po-

zorovala a zrejme premýšľala, odkiaľ to viem. Som čudná, takéto veci si vždy zapamätám.

„Mám väčšiu šancu, že ma zasiahne blesk, ako že vyhrám,“ snažila som sa jej vysvetliť.

„A chcela by si to?“

„Nie. Ide len o to, že sa radšej sústredím na veci, ktoré majú vyššiu pravdepodobnosť úspechu – napríklad na štúdium a prácu.“

„Ale snívať môžeš.“

Premýšľala som, či je to tvrdenie naozaj pravdivé. Totiž, vždy keď som snívala, cítila som, že mi to v skutočnosti *ubližuje*. Sny o tom, aký by bol život *keby*, boli stratou času.

„Spolu to je 5,42 dolárov.“

Vytiahla som z vrecka kartu a podala jej ju.

„Máš už plán na piatok?“ premerala si ma Maxine od plavých vlasov nedbalo zvinutých do drdola cez veľký kardigán a deravé džínsy až po okopané Conversy.

„Škola, práca a učenie s kamošmi,“ ukázala som na kopy sladkostí, ktoré pritom zjeme. Práve som predsa len vysvetlila svoje zvyky cudziemu človeku.

„Učenie s kamošmi. V piatok večer? To je život,“ skonštatovala a podala mi účtenku.

Zvyčajne sa spolu učievame aj v stredu, takmer som dodala, aby som zistila, ako sa bude tváriť. Nakoniec som to však neurobila. „Ten najlepší,“ odvetila som. Vedela som, že to myslela ironicky, a tak som to zastavila, kým sa dalo.

Školu mám naozaj rada. Viem, že teraz pôsobím ako totálny šprt, ale to, že ním naozaj som, som pochopila už

dávno. Na škole sa mi páčilo skoro všetko: nalinkovanosť, hodiny, úlohy, dokonca aj zvonček, ktorý zvonil presne dva a pol sekundy. Znamenal, že sa máme presunúť k ďalším zážitkom, k ďalšej možnosti naučiť sa čosi nové.

Jediná vec, ktorú som na škole nemala rada, bolo presne to, čo na nej ostatní milovali – prestávku na obed. Moje kamošky vždy mali na práci niečo iné – riešili školské zadania, ktoré si brali navyše, študovali v knižnici alebo pomáhali učiteľom. A keď som ja náhodou nič nemala, buď som obedovala sama, alebo som ich hľadala. A presne to robím aj teraz.

Cestou do knižnice som vytiahla mobil a do skupinovej správy napísala: *Ide dnes niekto počas obednej prestávky naozaj obedovať?*

„Madeleine Nicole Parker!“ začula som hlas, ktorý som okamžite priradila Elise. Ozval sa za mnou presne vo chvíli, keď som odoslala správu.

S úsmevom som sa otočila. Elise prebehla cez trávu, aby ma dobehla. Konce svetlých blond vlasov mala zafarbené nafialovo a oblečenú dúhovú tylovú sukňu.

„Ty si sa na ten zápas vyparádila,“ skonštatovala som.
„Zato ty nie.“

Potiahla som sa za kardigán. „To máš pravdu.“

„Keď som k tebe bežala, vyzerala som ako baletka?“

„Hm... tá hromada kníh, čo máš v rukách, mi nedovolila sústrediť sa na niečo iné.“ Naklonila som hlavu.

„Možno tomu by som sa mala na výške venovať.“

„Čomu?“

„Tancu.“

„Tancu? Som si celkom istá, že všetci, čo študujú tanec na vysokej, sa mu venujú tak od troch rokov.“

Elise si hryzla do pery. „Máš pravdu.“ Na rozdiel od Blaire a mňa, Elise nemala všetko na sekundu presne naplánované, takže sa neustále snažila zistiť, čo vlastne chce robiť. A keďže nemala ani hviezdne známky, chápala, že má obmedzené možnosti.

„Ale nevzdávaj to!“ povedala som, pretože som nezvládala pohľad na jej smutnú tvár. „Neobmedzuj sa, možno si prirodzený talent.“

Prevrátila oči, ale objala ma. „Možno som. Jeden nikdy nevie.“

Zavibroval mi mobil, prišla mi správa od Blaire: *Som v knižnici.*

Elise sa práve pokúšala o piruetu, takže som ju schmatla za ruku a viedla cez areál školy.

Keď sme prechádzali popri jednom zo stánkov s jedlom, bolo cítiť vo vzduchu grilované mäso. Nikdy sme si nekupovali jedlo v stánkoch. Teda, ja som si nikdy nekupovala jedlo. Nosila som si obedy z domu.

„Fúha, prečo nás dráždia svojimi drahými sendvičmi?“ spýtala sa Elise a túžobne sa zahľadela na stánok.

„Dívaj sa dopredu a nenechaj tie vône, aby ťa ovládli.“

Elise sa zasmiala a bezpečne sme sa dostali až do knižnice.

„Ahoj,“ pozdravila nás Blaire, keď sme si k nej prisadli. Obsadila dlhý drevený stôl uprostred hlavnej miestnosti knižnice. Pred sebou mala obed v papierovom vrecku a knihy z troch rôznych predmetov, všetky po otvárané. Akoby sa to vedela bifliť všetko naraz. Možno aj vedela. Možno preto ma vytisla z miesta študenta, ktorý bude na konci školského roka čítať rozlúčkovú reč. Tmavé vlasy mala vyčesané do drdola a na sebe blúzku a sukňu. Presne v tom sme sa líšili. Blaire bola presved-

čená, že na to, aby ste mali úspech, musíte aj primerane vyzerať. Ja som sa obliekala tak, aby som sa cítila pohodlne.

„Čo to máš na sebe, Elise?“ spýtala sa Blaire.

„V piatky sa predsa nosí tutu,“ vysvetľovala Elise.

„A to už prečo?“

Elise pokrčila plecami, s hrmotom pustila knihy na stôl a pri tom buchote sa trochu zhrbila.

„Mala by si to zmeniť z piatkového tutu na utorkové tutu, to znie lepšie. Mala by si s tým začať, Elise,“ navrhla som.

Elise sa usmiala. „Jasné, pretože ja som tá, čo na tejto škole určuje trendy.“

„A nie si?“

Zasmiala sa. „Keď už hovoríme o vplyvných ľuďoch, počula som, že Trina zajtra večer organizuje párty. Myslíte si, že to robí naschvál?“

„Povedala by som, že áno. Robí to naschvál,“ skonštatovala som, hodila ruksak na zem a s úľavou som dosadla na stoličku.

„Nie. Nerozumieš mi. Pýtam sa, či si myslíš, že naschvál organizuje párty v rovnaký večer ako ty. Myslíš, že s tebou súťaží?“

Zasmiala som sa.

Blaire vzhladla spoza jednej zo svojich kníh. „Trini na párty tu nikoho nezaujímá. A vôbec, nemá žiaden dôvod na oslavu, keďže z posledného testu z biológie dostala štvorku.“

„Ako to vieš?“ spýtala som sa.

„Pretože chcela, aby som ju doučovala biológiu,“ odvetila Blaire a znova sa zahĺbila do poznámok.

„A ty si to odmietla?“

„Povedala som jej, že ak to znamená, že za ňu budem robiť úlohy a nechám ju opisovať, tak nemám záujem.“

„A čo na to povedala?“

„Odkráčala preč. Takže jej zjavne išlo presne o to.“

Elise pokrútila hlavou a vyslovila, čo som si ja len myslela. „Možno naozaj chcela len doučovanie.“

Blaire prevrátila oči. „Elise, to, že Trine závidíš jej popularitu, ešte neznamená, že nie je zlá.“

Pravda. Elise závidela Trine popularitu. Stále ju zaujímal, čo jej partička robí, o čom sa rozprávajú, čo nosia oblečené. Mne pripadalo, že ľudia investujú príliš veľa energie do toho, aby boli populárni, aj keď...

„Zlá? Naozaj?“ spýtala som sa.

Blaire sa usmiala. „Trina zneužíva ľudí vo svoj prospech. Myslím, že to slovo teda celkom sedí.“

„A na to ti stačí pozrieť sa na ňu?“ spýtala som sa.

„Na koho strane vlastne si?“ spýtala sa Blaire. „Na mojej či na Elisinej?“

„Netušila som, že musím byť na niekoho strane,“ usmiala som sa, hoci zvyčajne som medzi nimi zastávala nestrannú úlohu Švajčiarska – snažila som sa vyvážiť Blaire s jej nie celkom nelegitímnymi námietkami a Elise a jej slobodného ducha. „Elise, vrátim sa k tvojej otázke – nie, nemyslím si, že by to Trina urobila naschvál. Pochybujem, že o mojej párty vôbec tuší. Pozvala som len zopár ľudí.“

Elise sa zamračila. „Naozaj? Tak načo tie veľkolepé pozvánky?“ Vytiahla mobil a chvíľu skrolovala, kým našla moju elektronickú pozvánku, ktorú mi okamžite otrčila, akoby som ju nikdy nevidela. Akoby som ju nevytvorila. Cez informácie o párty vybuchuje obrovský ohňostroj.

Blaire sa potichu zasmiala. „Veď poznáš Maddie. Nič nerobí polovičato.“

„Haló, to, že som pozvala len zopár ľudí, predsa neznamená, že si nezaslúžite pozvánku,“ bránila som sa. „Veď je pekná.“

„Áno, je,“ povedala Blaire a pod stolom do mňa jemne štychla nohou.

„A môžeš si priviesť priateľa, Elise,“ dodala som. „Prepošli mu pozvánku.“

„Vieš, že má meno? Prečo ho obe voláte *priateľ*?“

„Pretože, ak mu dáme meno, budeme si ho musieť nechať,“ žmurkla na ňu Blaire. „A dobre vieš, čo si o vážnych vzťahoch myslíme.“

V prvom ročníku sme všetky tri uzavreli pakt, že si necháme vážne vzťahy až na výšku. A viac-menej sa nám ho darilo dodržiavať. Elise občas vybočila, ale vždy vyhlásila, že nejde o nič vážne, a tak pakt neporušuje.

Mne vzťah s chalanom pripadal ako niečo, čo mi zaberie ešte oveľa viac času, ako snaha byť populárnou. Nikdy som nevidela, že by vzťah neovplyvnil študijné výsledky dievčaťa. A v súčasnosti som mala veľmi vážny vzťah práve so školou. Škola bola mojím frajerom. Ešte jeden polrok udržania tohto vzťahu a určite získam vysokoškolské štipendium, ktoré tak veľmi potrebujem.

Uškrnula som sa. „Nevedela som, že má tvoj priateľ meno. Ako sa volá?“

Elise vystrúhala grimasu. „Ha-ha-ha. Obe ste teda fakt vtipné.“

„Tak čo? Pozveš ho?“ spýtala som sa.

„Jasné.“

„V pondelok nás nečaká žiadny test, takže je to dokonale načasované,“ skonštatovala som.

„Dátum tvojich narodenín je zladený s harmonogramom tvojich skúšok a testov, Maddie. Aké úžasné,“ povedala Elise.

Prikývla som. „Dokonalé.“

Osemnásť. Budem dospelá. Budú to tie najdôležitejšie narodeniny. Bola som z toho úplne vedľa. Ešte deň a budem oficiálne dospelá a vykočím k svojej detailne naplánovanej budúcnosti. Nemohla som sa dočkať.

2. KAPITOLA

Pred sebou som zazrela jeho tričko. Rovnaké, aké som si
hneď po poslednej hodine obliekla na školskej toalete
aj ja. Na chrbte malo nad obrázkom opice napísané: *Zoo
v Santa Ana*. Naša malá zoo bola známa veľkým počtom
opíc (vždy ich tam bolo minimálne päťdesiat). Vlastne, to
je asi tak všetko, čím bola známa, a to som si nebola veľ-
mi istá, do akej miery je vôbec verejne známa tými opica-
mi.

„Seth!“ zvolala som, rozbehla som sa za ním a potkla
sa na výbežku v chodníku. Zapotácala som sa, ale nako-
niec som udržala rovnováhu.

Seth sa otočil. Dnes mal vlasy vyčesané dohora a ja
som premýšľala, ako to robí, že ich má vlnivejšie ako ja.
Musím sa ho na to opýtať.

„Ideš neskoro,“ povedal.

„Nejdem,“ protestovala som, snažiac sa lapiť dych.

„Dobre teda, tak len neskôr ako obvykle.“

„Na diaľnici bola nehoda.“

„Prečo by si sem šla po diaľnici?“ usmial sa na mňa a takmer čierne oči mu zasvietili. Seth mal ten najširší úsmev na svete – vždy mu rozjasnil celú tvár.

„Už som zmeškala najobľúbenejšie úlohy?“ spýtala som sa ho.

„Nie som si istý, ešte som sa nepozeral.“

So Sethom Nguyenom som v zoo spolupracovala už pol roka. Seth chodil do súkromnej školy, takže som ho vídávala iba v zoo. Robilo sa nám spolu dobre, z práce sa teda stala zábava.

So Sethom sme sa priblížili k stanici, kde nás čakala naša supervízorka Carol so zápisníkom v ruke. Tvárila sa nadšene ako zvyčajne. „Som rada, že sa vám podarilo prísť. Už som si myslela, že nás bude málo,“ privítala nás.

„Sme tu,“ skonštatoval Seth.

„Potrebujem vás v amfiteátri. Pomôžete pripraviť veci na zvieracie vystúpenie. Nemáme veľa času, tak sa, prosím, ponáhlajte.“

„Myslíš, že by sme sa mali rozbehnúť?“ spýtal sa ma Seth, keď sme boli kúsok od nej. „Na to mi dosť neplatia.“

„Ani mne,“ zasmiala som sa.

Prešli sme popri vodopáde v sekcii dažďového pralesa. Nejaká vystresovaná matka sa tam snažila zabrániť svojim trom deťom, aby sa vysmievali opiciam – vrešťanom.

„Mimochodom, hnevám sa na teba,“ povedala som.

Seth sa na mňa pozrel, naklonil hlavu a študoval mi výraz tváre. „Takto to vyzerá, keď sa Maddie hnevá? Aha! Ale ako to, že sa tváriš úplne normálne?“

„Takto sa normálne netvárim. Takto vyzerám, keď som nahnevaná.“

„Dobre teda. Čím som sa previnil?“

„Poslala som ti správu a zjavne ti nestojím za to, aby si mi odpísal.“ Zvyčajne som si so Sethom nepísala. A ak aj áno, týkalo sa to zoo a hneď mi odpísal.

„Aha, rozumiem. Mám zaracha, takže som tvoju správu nedostal. Môj mobil má mama. Asi by som ju mal poprosiť, aby na esemesky odpovedala za mňa, inak budú kamoši nahnevaní.“

„Prosím ťa, urobíš to?“

Usmial sa.

„Za čo máš zaracha?“ spýtala som sa, keď sme zašli za roh zoologickej stanice.

„Povedzme, že polnočná návšteva golfového ihriska sa mame akosi nepozdávala.“

Padla mi sánka.

„Ja viem. Komu by to prekážalo, však? Nechytli by ma, keby nebolo na ten čas nastavené automatické polievanie trávy. No napadlo by ti, že si máš zistiť, kedy sa spúšťa zavlažovanie na golfovom ihrisku?“

„Ty si sa vlámal o polnoci na golfové ihrisko?“

„Potreboval som si natočiť golfové ihrisko v noci do svojho filmu. Ale zatvárajú ho o šiestej večer! Skôr ako zapadne slnko.“

Pokrútila som hlavou. „Ty si blázon. Mama ti mala vziať kameru, nie mobil.“

Zasmial sa. „Vzala mi oboje. Aha, pozri, už nám ide odvoz.“ Ukázal na golfový vozík, čo sa k nám blížil, a zavolať na správcu: „Stan! Zavezieš nás k malému amfiteátru?“

Brzdové svetlá na vozíku zasvietili a Seth sa široko usmial.

„Veď už sme skoro tam,“ ukázala som.

„A budeme tam ešte rýchlejšie, ak nás Stan zvezie.“ Seth naskočil a ja som vyliezla za ním.

Stan mal na hlave špinavú šiltovku s logom Zoo a bol už asi päť rokov v dôchodku. Kožu mal zošúverenú z času stráveného na slnku a vo vozíku mal vždy pustené rádio, ktoré hralo staré hity.

„Nechápem, že ťa Stan zvezie. Jediné, čo kedy pre mňa urobil, bolo, že prešiel rýchlejšie cez mláku, keď som okolo nej kráčala,“ zašepkala som. „Myslím, že to urobil nashvál.“

Seth sa zachichotal. „To by Stan nikdy neurobil. Všet Stan?“ zvolal cez vypeckovanú pesničku od The Beach Boys.

Stan bez toho, aby tušil, o čom sa bavíme, odpovedal: „Nie.“

Seth do mňa štuchol. „Vidíš.“

„Takže ako sa volá film, na ktorom práve robíš?“ spýtala som sa, kým sme sa natriasali vo vozíku. „*Golf v noci?*“

„Ako to vieš?“

„To naozaj?“

Usmial sa a poškrabal sa na krku. „Nie, nie. Ešte nemá názov.“

Stan sa rozhodol, že nás vezme vyhlídkovou stranou, a tak sme práve viezli okolo kliecky so samičkou mravčiar. Natiahla som sa, či ju uvidím prechádzať sa. Volala sa Heebo a už sa z nej stala mama. Zvyčajne sa prechádzala po kliecke s mláďatkom na chrbte. Bolo to rozto milé.

„Heebo sa pred tebou skryla,“ zašepkal Seth.

„Teraz, keď má mláďa, je trochu utiahnutejšia, ale stále ma má rada.“

Pokrútil hlavou. „Ako sa niekomu môže páčiť mravčiar? Veď je čudný.“

Zalapala som po dychu. „Mravčiare sú krásne.“

Zasmial sa presne vo chvíli, keď Stan zabočil k opiciam, zacúval a zastavil pred amfiteátrom.

„Myslím, že pešo by sme tu boli rýchlejšie,“ poznamenala som, keď som vystupovala.

„Ale bolo to zábavnejšie,“ Seth vyskočil z vozíka a pozdravil Stana.

Jeden z ošetrovateľov už bol na javisku, a tak sme so Sethom začali rozostavovať lavičky pre návštevníkov.

Poobzerala som sa dookola – koruny stromov nad nami vytvárali striešku, zvieracie zvuky robili hudobný podmaz. Možno to bola malá zoo (ak pominieme tých päťdesiat opíc!), ale páčilo sa mi v nej všetko. Pozrela som sa na Setha. Naozaj všetko.

Keď šou skončila, vybrali sme sa za Carol, aby nám dala ďalšiu úlohu.

„Kde ten Stan trčí, keď ho potrebujem? Teraz musíme ísť pešo,“ povedal Seth, kým sme kráčali do kopca.

„Pravidelná chôdza zlepšuje náladu, rovnováhu a koordináciu,“ povedala som, skôr ako som si to dobre premyslela. „Prepáč.“

„Prečo? Bolo to veľmi poučné.“ V hlase mu bolo počuť smiech.

„V hlave sa mi občas vynoria náhodné informácie.“

„Mne sa v nej zas vynárajú citáty z filmov. Chápem potrebu podeliť sa o ne.“

Zasmiala som sa.

Približovala sa k nám staršia dáma v teplákovej súprave.

Skôr než stihla čokoľvek povedať, Seth jej oznámil: „Rovno a potom doľava.“

„Prosím?“ spýtala sa.

„Toalety,“ odpovedala som namiesto neho.

„Ach, nie. Dúfala som, že by ste ma mohli odfotiť aj s mojimi vnučkami pri klietke s leopardom.“ Prstom ukázala cez plece ku klietke, kde oddychoval na slnku leopard. Vytiahla ten najväčší foťák, aký som kedy videla. „Vyznáte sa vo fotoaparátoch, však?“ spýtala sa Setha.

„Hm...“ Seth ho ledva chytil, pretože mu ho doslova hodila do rúk a vybrala sa ku klietke. „Pretože som Aziat?“ zašepkal.

„Alebo už počula, že si úžasný filmár,“ odvetila som s úsmevom.

„Jasné, asi máš pravdu. Zabudol som, aký som slávny.“

Žena aj s dvoma copatými dievčatami stála pri ohra-
de a Seth zdvihol foťák. „Vyzerá to dobre,“ povedal Seth s očami upretými na obrazovku.

„Ďakujeme,“ odvetila žena.

„Aha, prepáčte, hovoril som o leopardovi.“

Zachichotala som sa, Seth stisol spúšť a vrátil žene foťák.

Pokračovali sme v ceste, keď sa Seth opýtal: „Tak prečo si mi písala?“

„Aha, prepáč. Chcela som ťa pozvať na zajtrajšiu narodeninovú párty.“ Pokrčila som plecami. „Ale keďže máš zaracha, predpokladám, že nebudeš môcť prísť.“ Nechcela som, aby mi počul v hlase sklamanie.

„Ďalší dôvod, pre ktorý môžem nenávidieť svojich rodičov.“

„Nenávidieť môžeš akurát sám seba, Seth, a svoje rozhodnutia.“